

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 186.183 van 10 september 2008
in de zaak A. 68.366/X-6443.**

In zake : de b.v.b.a. KLEIN BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. DE SMEDT,
kantoor houdende te 9160 LOKEREN,
Roomstraat 40

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. KLEIN BRUSSEL op 2 april 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 23 november 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van het beroep tegen de beslissing van 16 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij de vergunning wordt geweigerd voor de regularisatie van een carport op een perceel gelegen te Lokeren, Waasmunsterbaan 22, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 1576/a en 1576/z;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 mei 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juni 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad J. VAN NIEUWENHOVE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE BELIE, die loco advocaat G. DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. BOCKSTAELE, die loco advocaat V. TOLLENAERE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. De feiten

1.1. Op 24 februari 1994 (datum van het ontvangstbewijs) dient Philippe De Clercq een bouwaanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren voor het oprichten van een carport.

Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat het in werkelijkheid gaat om een aanvraag tot regularisatie van een reeds opgerichte carport.

1.2. Overeenkomstig de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren is het betrokken perceel gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat. Het is wel gelegen binnen een gebied waarvoor een op 22 juni 1978 behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling bestaat.

1.3. Op 17 maart 1994 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren de gevraagde vergunning wegens strijdigheid met de voorschriften van de verkavelingsvergunning.

1.4. Op 16 juni 1994 verwerpt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het beroep dat door de raadsman van Philippe De Clercq was ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

1.5. Bij besluit van 23 november 1995 verwerpt de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening het beroep dat door Philippe De Clercq was ingesteld tegen de beslissing van de bestendige deputatie. In de motivering van dat besluit wordt onder meer het volgende gesteld:

“Overwegende dat door de particulier in zijn beroepschrift wordt aangevoerd dat de opgerichte car-port niet kan worden beschouwd als een volwaardige garage, zodat de terzake bestaande verkavelingsvoorschriften niet kunnen worden ingeroepen; dat in dit verband dient opgemerkt dat, alhoewel een subtiel verschil kan waargenomen worden, het in elk geval een volwaardige constructie betreft met het oog op het stallen van een voertuig; dat terzake de verkavelingsvoorschriften enerzijds vermelden dat een bouwvrije zijdelingse strook van 4 meter geldt over de volledige diepte van de hoofd- en bijgebouwen en anderzijds dat de private garages dienen ingeplant op 20 meter afstand van de voorbouwlijn en op 2 meter afstand van de zijdelingse perceelsgrenzen, behoudens de schriftelijke toestemming van de eigenaar van het aanpalend perceel;

Overwegende dat uit de omschrijving van het project reeds blijkt dat de bouwvrije strook van 4 meter tot de zijdelingse perceelsgrenzen niet is gerespecteerd, zodat zich hier strijdigheid voordoet met de bestaande verkavelingsvoorschriften; dat door de particulier wordt aangevoerd dat het akkoord van de betrokken gebuur is bekomen zodat de andere voorgeschreven afstanden niet gelden; dat hiertegen dient opgeworpen dat dit akkoord van de gebuur, omwille van zijn betrokkenheid op dit vlak, slechts betrekking heeft op de zijdelingse afstand van 2 meter en niet op de andere voorschriften, zodat qua inplanting ten opzichte van de voorgevelbouwlijn het project eveneens strijdigheid vertoont”.

2. Ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste belang beschikt, nu zij niet zelf de geweigerde regularisatieaanvraag heeft ingediend en evenmin het administratief beroep heeft ingesteld dat tot het bestreden besluit heeft geleid. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat Philippe De Clercq zich als eigenaar van het betrokken perceel manifesteert.

2.1.2. De verzoekende partij repliceert dat een rechtspersoon uit hoofde van een persoonlijk belang de vernietiging kan vorderen van administratieve rechtshandelingen die op zijn vermogen of zijn bedrijvigheid een inbreuk maken.

Aangezien de kwestieuze carport eigendom is van de verzoekende partij en door haar verhuurd wordt, heeft zij belang bij de vernietiging van het bestreden besluit, teneinde eventuele herstelmaatregelen af te wenden.

2.2. De aanvraag tot regularisatie werd ingediend door Philippe De Clercq. Het administratief beroep bij de bestendige deputatie, dat heeft geleid tot het bestreden besluit, werd eveneens ingediend door Philippe De Clercq. De verzoekende partij is derhalve vreemd aan het bestreden weigeringsbesluit.

Een rechtsvordering waarmee wordt beoogd een voordeel dat werd geweigerd alsnog te verkrijgen, kan in beginsel alleen worden ingesteld door diegene die op dat voordeel aanspraak kan maken. De verzoekende partij kan geen vordering instellen die er op gericht is een aanspraak die haar niet toebehoort, in casu het verkrijgen van een regularisatievergunning, alsnog gerealiseerd te zien worden. Zij beschikt bijgevolg niet over de vereiste hoedanigheid om het beroep tot vernietiging in te stellen.

Er anders over oordelen zou kunnen meebrengen dat een belanghebbende derde, zoals in casu de eigenaar van de betrokken carport, zou kunnen bereiken dat een regularisatievergunning moet worden verleend, eventueel zelfs tegen de veronderstelde wil in van de aanvrager van de vergunning, die, doordat hij niet in rechte is opgekomen tegen de weigering van die vergunning, geacht kan worden niet langer het voordeel van die vergunning na te streven.

2.3. Het beroep is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLIST DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien september 2008, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	R. STEVENS,	kamervoorzitter,
	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. VAN NIEUWENHOVE,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

R. STEVENS.